

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Maria Antecka

Sędziowie: Tomasz Józkowiak

Beata Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku N. P., V. P.

przy udziale (...) Sp. z o.o. w P.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wniesionej przez uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 5 czerwca 2020 r.

sygn. akt I Ns 2/19

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. oddalić wniosek;

2. kosztami postępowania obciążyć wnioskodawców i z tego tytułu:

a) zasądzić od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania 480 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

b) nakazać ściągnąć od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wągrowcu 2998,21 zł z tytułu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Tomasz Józkowiak Maria Antecka Beata Woźniak

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z 29 czerwca 2021 r.

W dniu 31 grudnia 2018 r. wnioskodawcy N. P. i V. P. domagali się ustanowienia na rzecz uczestnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. służebności przesyłu na należących do nich nieruchomościach położonych w miejscowościach R. i W., stanowiących działki ewidencyjne: (...), (...), zapisanych w księgach wieczystych numer (...). Służebność dotyczyć miała istniejącej linii elektroenergetycznej wraz z pasem eksploatacji, celem jej utrzymania, konserwacji i modernizacji. W związku z ustanowieniem służebności wnioskodawcy żądali zasądzenia od uczestnika jednorazowego wynagrodzenia

w kwocie 33.750 zł oraz wynagrodzenia rocznego w kwocie 3.375 zł, płatnego do 10-go dnia miesiąca, począwszy od 1 stycznia 2019 r. Wnioskodawcy domagali się także zasądzenie od uczestnika na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu powyższych żądań wskazano, że na nieruchomościach wnioskodawców posadowiono urządzenia przesyłowe w formie napowietrznych linii niskiego i średniego napięcia wraz ze słupami, które stanowią własność uczestnika postępowania. Zdaniem wnioskodawców, ustanowienie służebności jest konieczne, ponieważ uczestnik nie posiada tytułu prawnego do korzystania z ww. nieruchomości wnioskodawców, a jednocześnie posadowienie tych urządzeń ogranicza w znacznym stopniu prawo własności wnioskodawców (k. 3-8).

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie wniosku i obciążenie wnioskodawców kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko, przedsiębiorstwo przesyłowe zgłosiło zarzut zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu w odniesieniu do przedmiotowych linii elektroenergetycznych, tj. linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienia W., (...) E, R. D oraz linii niskiego napięcia nn-0,4kV, zasilanej ze stacji R. D (...), na rzecz jego poprzednika prawnego, Skarbu Państwa. Uczestnik zakwestionował żądanie zapłaty wynagrodzenia za ustanowienie służebności, wskazując, że nie przedstawiono żadnych dowodów, z których miałby wynikać zakres ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, a nadto nie ma podstaw do przyjęcia proponowanych we wnioskach szerokości pasów służebności, bowiem miarodajne powinny być uregulowania stosowane przez uczestnika (k. 132-141).

W piśmie z 7 lutego 2019 r. wnioskodawcy wskazali na przekształcenie działki nr (...) i istnienie infrastruktury uczestnika na działkach o nr. (...) (k. 207-208).

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Wągrowcu:

- w pkt. I. ustanowił służebność przesyłu na nieruchomościach stanowiących własność wnioskodawców N. P. i V. P., w zakresie działek gruntu:
 - a) (...), położonych w miejscowości W., dla których Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...),
 - b) (...) położonej w miejscowości R., dla której Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...),
 - c) (...) położonej w miejscowości R., dla której Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...),
 - d) (...) położonych w miejscowości R., dla których Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...),
 - e) (...) położonej w miejscowości R., dla której Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...),
 - f) (...) położonych w miejscowości R., dla których Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...)

na rzecz (...) Spółki z o.o. z siedzibą w P. i każdorazowego właściciela urządzeń przesyłowych i linii napowietrznych Sn 15 kV i Nn 0,4 kV wraz z prawem nieograniczonego dostępu do tych urządzeń w celu bieżącej konserwacji, napraw i przebudowy zgodnie z ich przeznaczeniem i poruszania się wzdłuż pasa eksploatacji o szerokości po 1,3 m od osi skrajnych przewodów dla linii Sn 15 kV i po pasie eksploatacji o łącznej szerokości 3,0 m dla linii Nn 0,4 kV, zgodnie z projektem przebiegu służebności sporządzonym przez biegłą E. W. (k. 321-322), który stanowi integralną część postanowienia;

- w pkt. II. tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie powyższej służebności zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawców kwotę 42.678 zł;
- w pkt. III. ustalił, że każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie;

- w pkt. IV. nakazał pobrać od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 2.998,21 tytułem nierozliczonych wydatków, pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa (k. 355, uzasadnienie k. 364-371).

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik postępowania, zaskarżając je w całości i podnosząc zarzuty:

I. naruszenia przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie mające postać niezamieszczenia w uzasadnieniu postanowienia obiektywnej oraz wyczerpującej oceny zarzutu zasiedzenia służebności przesyłu, podniesionego w treści odpowiedzi na wnioski opartego o twierdzenia, że poprzednik prawny uczestnika postępowania dysponował ostatecznymi decyzjami administracyjnymi z 11 marca 1986 r. o pozwoleniu na budowę, z 28 maja 1977 r. w sprawie zezwolenia na wejście na grunty w celu budowy linii oraz dokumentami objętymi wnioskiem dowodowym o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów - wskazanymi w pkt 1., pkt 2. lit. b) -e), g) - j), pkt 3 a) - g), a to oznaczało, że przystępując do realizacji inwestycji i następnie obejmując ją w posiadanie, objął w dobrej wierze posiadanie służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, jako korzystanie z nieruchomości poprzedników prawnych wnioskodawców w zakresie odpowiadającym treści tej służebności (art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. i art. 352 k.c.); uchybienie to skutkowało nierozpoznanie jednej z kluczowych kwestii prawnych w sprawie i powodowało jednocześnie brak możliwości odniesienia się przez uczestnika postępowania do stanowiska sądu I instancji w tym zakresie i przeprowadzenia kontroli apelacyjnej oceny prawnej tego zarzutu przez sąd II instancji;

II. naruszenia przepisów art. 227 k.p.c., art. 234 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 341 k.c., art. 336 k.c., art. 7 k.c. oraz art. 6 k.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., wywierających istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez niezastosowanie mające postać nieuznania istnienia dobrej wiary po stronie uczestnika postępowania w zakresie posiadania urządzeń energetycznych w postaci linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. odgałęzienie do miejscowości W., linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.- K. odgałęzienie do stacji R. E, linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. odgałęzienie do stacji R. D, linii napowietrznej niskiego napięcia nn-0,4kV zasilanej ze stacji R. D (...), które to urządzenia znajdują się na nieruchomościach wnioskodawców, pomimo istniejącego i wiążącego sąd domniemania prawnego oraz nieprzeprowadzenia przez wnioskodawców dowodu przeciwnego, pomimo że to na nich spoczywał ciężar podważenia tytułu prawnego uczestnika postępowania do zajmowania nieruchomości oraz ciężar wykazania złej wiary uczestnika postępowania;

III. naruszenia przepisów art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., wywierających istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez niezastosowanie polegające na dokonaniu ustaleń co do zakresu korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez odesłanie do mapy, która nie została sporządzona przez biegłego sądowego z dziedziny geodezji;

IV. błędów w ustaleniach faktycznych, mających istotny wpływ na wynik sprawy, polegającego na przyjęciu, że na realizację przez poprzednika prawnego uczestnika postępowania inwestycji budowy urządzeń energetycznych w postaci linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. odgałęzienie do miejscowości W., linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. odgałęzienie do stacji R. E, linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. odgałęzienie do stacji R. D, linii napowietrznej niskiego napięcia nn-0,4kV zasilanej ze stacji R. D (...) i na wejście na grunty i posadowienie tam słupów i wykonanie linii elektroenergetycznej nie wyrazili zgody S. P. i L. P., podczas gdy okoliczność ta nie została wykazana przez wnioskodawców, zaś w zakresie objęcia w posiadanie służebności przez poprzednika prawnego uczestnika postępowania sąd I instancji był związany domniemaniem dobrej wiary i nie zostało ono obalone; błędnie w tym przedmiocie sąd I instancji opierał się na hipotezach, zamiast na jednoznacznie ustalonych faktach;

V. naruszenie prawa materialnego art. 305¹ k.c. poprzez nieprecyzyjne określenie zakresu, w jakim uczestnik postępowania może korzystać z nieruchomości wnioskodawców w związku z ustanowioną służebnością przesyłu.

W oparciu o powyższe zarzuty uczestnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy jednoczesnym pozostawieniu temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych (k. 377-380).

Wnioskodawcy nie złożyli odpowiedzi na apelację.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i doprowadziła do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, przyjmując je za własne, zauważając konieczność uzupełnienia tych ustaleń.

Sąd Okręgowy nie podziela rozważań prawnych, przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że chociaż niniejsze postępowanie toczyło się w trybie nieprocesowym, to ze względu na jego przedmiot oraz stanowiska stron, miało charakter sporu - odnośnie istnienia podstaw ustanowienia służebności przesyłu (w świetle twierdzeń uczestnika postępowania o zasiedzeniu służebności gruntowej, odpowiadającej treści służebności przesyłu). W postępowaniu tym zarówno wnioskodawcy jak i uczestnik postępowania byli reprezentowani przez profesjonalnych pełnomocników. W tych okolicznościach, zdaniem sądu odwoławczego, istniały przesłanki do odpowiedniego zastosowania art. 230 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Uczestnik postępowania w odpowiedzi na wniosek podniósł zarzut zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu w odniesieniu do spornych linii elektroenergetycznych. I tak:

- co do linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienie do miejscowości W. - z dniem 1 stycznia 1975 r. przez Skarb Państwa

- co do linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienie do stacji R. E - z dniem 2 maja 1988 r. przez Skarb Państwa,

- co do linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienie R. D - z dniem 17 grudnia 2006 r. przez (...) S.A. w P.,

- co do napowietrznej niskiego napięcia nn-0,4kV, zasilanej ze stacji R. D (...) z dniem 1 stycznia 1975 r. przez Skarb Państwa.

Uczestnik wskazał, że na nieruchomościach wnioskodawców urzędnienia przesyłowe powstawały kolejno: linia R.-K. – odgałęzienie W. w 1964 r., odgałęzienie R. E w 1978 r., odgałęzienie R. D w 1986 r., a linia niskiego napięcia istnieje co najmniej od 1961 r., a od 1986 r. zasilana jest ze stacji R. D. Nadto uczestnik wskazał na istnienie dobrej wiary po swojej stronie i swoich poprzedników prawnych, a przemawiać miał za tym fakt braku sprzeciwu ówczesnych właścicieli nieruchomości dla posadowienia linii, jak i to, że później nikt nie zgłaszał żadnych roszczeń związanych z tą infrastrukturą. Co więcej, istnienie dobrej wiary jest zasadą, a wnioskodawcy nie obalili tego domniemania. Nadto uczestnik przedłożył dokumenty w odniesieniu do każdej z wymienionych wyżej linii, wnosząc o przeprowadzenie dowodu z nich.

Wnioskodawcy nie zanegowali zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu w stosunku do żadnej linii elektroenergetycznych, objętych niniejszym postępowaniem. Nie wypowiedzieli się co do twierdzeń uczestnika odnośnie daty wybudowania spornych urządzeń przesyłowych. Jedyne nawiązanie do twierdzeń z odpowiedzi na wniosek zawiera się w zeznaniach wnioskodawcy N. P., który podał, że nie pamięta kiedy powstawały urządzenia energetyczne (k.196).

W tym kontekście błędne stanowisko Sądu Rejonowego, który nie uwzględnił zarzutu zasiedzenia podnosząc, że uczestnik nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, kiedy zostały wybudowane i uruchomione linie i urządzenia elektroenergetyczne będące przedmiotem niniejszego postępowania.

Skoro wnioskodawcy w żaden sposób nie ustosunkowali się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym do konkretnych twierdzeń uczestnika postępowania odnośnie dat budowy i oddania do użytku urządzeń przesyłowych na ich gruntach, ani do dokumentów przedstawionych przez uczestnika na poparcie tych twierdzeń, to w tych okolicznościach istniały przesłanki do uznania, w świetle złożonych kopii dokumentów (co do których wnioskodawcy nie twierdzili, że nie dotyczą ich nieruchomości), twierdzeń uczestnika – odnośnie do dat budowy linii przesyłowych i oddania ich do użytku - za przyznane.

W związku z powyższym należy uzupełnić ustalenia faktyczne poprzez przyjęcie, że na nieruchomościach wnioskodawców urządzenia przesyłowe powstawały w następującej kolejności (w pierwszej kolejności ustalenia dotyczą linii SN, a w dalszej linii nn):

- linia napowietrzna średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienie W. w 1964 r., a rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu miało miejsce w dniu 2 czerwca 1964 r. , która to data wynika z dokumentacji powykonawczej - k.185,

- linia napowietrzna średniego napięcia SN-15kV R.-K. - odgałęzienie R. E w 1978 r., a rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu miało miejsce 25 października 1978 r., która to data wynika z protokołu odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji oraz protokołu sprawdzenia zgłoszonych do przyłączenia do sieci urządzeń eklektycznych –k.168 i k.169,

- linia napowietrzna średniego napięcia SN-15kV R.-K. - odgałęzienie R. D w 1986 r., a rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu miało miejsce 17 grudnia 1986 r., która to data wynika z protokołu zdawczo –odbiorczego linii energetycznej –k.159,

- linia niskiego napięcia nn-0,4kV, zasilana ze stacji R. D (...) istnieje co najmniej od 1961 r., a od 1986 r. zasilana jest ze stacji R. D., a rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu miało miejsce co najmniej od roku 1961, która to data wynika z planu linii niskiego napięcia R., pow. W. - k.155.

Ustalenie, zgodnie z art. 172 k.c. i art. 292 k.c., początkowej daty biegu zasiedzenia, co do każdej z linii elektroenergetycznych nastąpiło zgodnie z twierdzeniami uczestnika postępowania zgłoszonymi w odpowiedzi na wniosek i tam szczegółowo umotywowanymi wraz z odwołaniem się do dowodu z dokumentów, wobec przyznania tych okoliczności przez wnioskodawców.

Nadto należy uzupełnić ustalenia faktyczne, w oparciu o zeznania wnioskodawcy, poprzez przyjęcie, że nieruchomości wnioskodawców, przez które przebiegają sporne linie elektroenergetyczne pozostają w rodzinie wnioskodawców od czasów powojennych (k.196).

Sąd Okręgowy zauważa, że bezspornie istnieje możliwość zasiedzenia przez przedsiębiorcę przesyłowego służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu

w czasie, gdy służebność przesyłu nie została wprowadzona jeszcze przez ustawodawcę do katalogu ograniczonych praw rzeczowych – to jest przed 3 sierpnia 2008 r. Ustalono już

w orzecznictwie, iż istnieje także możliwości doliczania do posiadania przedsiębiorstw przesyłowych okresu posiadania wykonywanego na rzecz Skarbu Państwa sprzed daty 31 stycznia 1989r.

Dla stwierdzenia daty zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu konieczne było ustalenie dobrej lub złej wiary w czasie posadowienia urządzeń przesyłowych, to jest w chwili uzyskania posiadania.

Uczestnik postępowania powołał w postępowaniu pierwszointancyjnym się na dobrą wiarę, szczegółowo motywując swoje stanowisko poglądami Sądu Najwyższego. Wnioskodawcy nie zanegowali tych wywodów, w szczególności w zakresie okoliczności mających w ocenie uczestnika uzasadniać istnienie dobrej wiary poprzedników prawnych uczestnika postępowania, a także samego uczestnika postępowania w korzystaniu z gruntu, na którym przebiegają linie napowietrzne. Do okoliczności tych nawiązał jedynie wnioskodawca w zeznaniach (k.196), podając, że nie było rozmów (pytań o zgodę) na temat posadowienia urządzeń, a jedynie „jak zakładali prąd, to mówili, że tędy ma biec linia...”. Zauważyć należy, że uczestnik postępowania powołał się na dorozumianą zgodę wnioskodawców i ich poprzedników prawnych (pkt VI. odpowiedzi na wniosek) na bezpłatne korzystanie z gruntu, w zakresie w jakim poprzednicy prawni, a następnie uczestnik eksploatują linie napowietrzne oraz brak sprzeciwu co do wejścia służb technicznych przedsiębiorstwa energetycznego na grunt zajęty przez linie powietrzne. Cytowany wyżej fragment zeznań wnioskodawcy nie pozostaje w sprzeczności z tymi twierdzeniami.

W związku z powyższym, dodatkowo mając na uwadze przewidziane w art.7 k.c. domniemanie dobrej wiary oraz dzieląc zaprezentowaną w apelacji wykładnię art.7 k.c., Sąd Okręgowy uznał, że doszło do zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności w zakresie wszystkich czterech linii elektroenergetycznych objętych niniejszym postępowaniem.

Co do linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienie do miejscowości W. - z dniem 1 stycznia 1975 r. przez Skarb Państwa. Termin zasiedzenia liczony był od dnia 1 stycznia 1965 r., przy przyjęciu, że rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu rozpoczęło się w dniu 2 czerwca 1964 r. (która to data wynika z dokumentacji powykonawczej k.185), a to zgodnie z art.XLI §1 i 2 Przepisów wprowadzających kodeks cywilny, a wobec przyjęcia dobrej wiary wymagany do zasiedzenia okres posiadania wynosił 10 lat – art. 172§1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie upływu okresu zasiedzenia).

Co do linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienie do stacji R. E - z dniem 2 maja 1988 r. przez Skarb Państwa. Termin zasiedzenia liczony był od dnia 25 października 1978 r., przy przyjęciu, że rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu rozpoczęło się w tym dniu (która to data wynika z protokołu odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji oraz protokołów sprawdzenia zgłoszonych do przyłączenia do sieci urządzeń elektrycznych –k.168 i k.169), wobec przyjęcia dobrej wiary wymagany do zasiedzenia okres posiadania wynosił 10 lat – art. 172§1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie upływu okresu zasiedzenia).

Co do linii napowietrznej średniego napięcia SN-15kV R.-K. – odgałęzienia R. D - z dniem 17 grudnia 2006 r. przez (...) S.A. w P.. Termin zasiedzenia liczony był od dnia 17 grudnia 1986 r., przy przyjęciu, że rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu rozpoczęło się w tym dniu (która to data wynika z protokołu zdawczo –odbiorczego linii energetycznej –k.159), wobec przyjęcia dobrej wiary wymagany do zasiedzenia okres posiadania wynosił 20 lat – art. 172§1 k.c.

Co do napowietrznej linii niskiego napięcia nn-0,4kV, zasilanej ze stacji R. D (...) z dniem 1 stycznia 1975 r. przez Skarb Państwa. Termin zasiedzenia liczony był od dnia 1 stycznia 1965 r., przy przyjęciu, że rozpoczęcie posiadania w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu rozpoczęło się co najmniej od roku 1961 (która to data wynika z planu linii niskiego napięcia R., pow. W. k.155), a to zgodnie z art.XLI §1 i 2 Przepisów wprowadzających kodeks cywilny, a wobec przyjęcia dobrej wiary wymagany do zasiedzenia okres posiadania wynosił 10 lat – art. 172§1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie upływu okresu zasiedzenia).

Tym samym okazały się uzasadnione zarzuty apelacji ujęte w punktach II i IV.

Nietrafny okazał się zarzut oznaczony w apelacji numerem I. Uzasadnienie Sądu Rejonowego umożliwiło dokonanie kontroli instancyjnej także w zakresie podniesionego przez apelującego zarzutu zasiedzenia i nie można się zgodzić z apelującym, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał kwestii zasiedzenia.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w punktach I. i II. , w ten sposób, że oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, wobec tego, że doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w odniesieniu do urządzeń przesyłowych objętych niemniejszym postępowaniem (pkt 1.).

Wobec powyższego bezprzedmiotowy okazał się zarzut apelacji ujęty pod numerem V.

Powyższe rozstrzygnięcie spowodowało konieczność zmiany orzeczenia o kosztach postępowania (pkt III. i IV. zaskarżonego postanowienia).

W niniejszym postępowaniu wnioskodawcy i uczestnik postępowania mieli sprzeczne interesy. Wnioskodawcy domagali się ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem, a uczestnik postępowania domagał się oddalenia wniosku, twierdząc, że przysługuje mu prawo do korzystania ze spornych nieruchomości. Zarzuty uczestnika okazały się trafne

i wniosek został oddalony, co uzasadniało traktowanie wnioskodawców jako przegrywających postępowanie i obciążenie ich związanymi z tym kosztami. W punkcie 2 a. zasądzono od wnioskodawców na rzecz uczestnika koszty zastępstwa prawnego zgodnie ze stawką wynikającą z §5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. – w sprawie opłat za czynności adwokackie, a w punkcie 2 b. nakazano ściągnąć od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2998,21 zł z tytułu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Również w postępowaniu drugoinstancyjnym podstawę do orzeczenia o kosztach postępowania stanowił art.520§3 k.p.c., ale wobec tego, że apelujący uczestnik postępowania, nie złożył wniosku w tym zakresie, brak było podstaw do włożenia na wnioskodawców obowiązku zwrotu kosztów postępowaniu apelacyjnego poniesionych przez uczestnika postępowania.

Tomasz Józkowiak Maria Antecka Beata Woźniak